

അനാഥത്വം

Jishnu Raj
M6

പാടവരമ്പത്തുടെ ഞാൻ മുന്നിൽ നടന്നു ശംഭു പിറകിലും. ഇന്നലെ നല്ലൊരു മഴ പെയ്തിരുന്നു. വരമ്പൊക്കെ ചളിപിളിന്നായിട്ടുണ്ട്. മണ്ണിന്റെ മണം എങ്ങും പരന്നിരിക്കുന്നു. വയലിലെ നെൽച്ചെടികളിൽ മഴത്തുള്ളികൾ തൂങ്ങിക്കിടന്നു.

“എന്തൊരു സുഗന്ധമാണ് ഈ മണ്ണിന്.. അല്ലേ ഏട്ടോ”. ശംഭു ചോദിച്ചു. കണ്ണടച്ച് നിന്ന് ശ്വസിക്കണം. എന്നാലേ ആ സുഗന്ധം കിട്ടുള്ളൂ...

“ഊജന്തുക്കളൊക്കെ ഇന്ന് പുറത്തിറങ്ങും. മണ്ണിന്റെ മണം അത്കള്ക്ക് പയങ്കര ഇഷ്ടം...” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“അതെന്താ പാവ്കള്ക്ക് മണ്ണിന്റെ മണത്തിനു മേലെ ഇത്രയ്ക്ക് കമ്പം?” ശംഭുവിന് സംശയം. ആ സംശയം എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഉത്തരം അറിയില്ല. വയലിൽ ഒരിളക്കം കണ്ടു. വെള്ളത്തിൽ രണ്ട് കണ്ണുകൾ കണ്ടു. മഞ്ഞനിറമുള്ള ഉടലും.

“കണ്ടാ...” ഞാൻ അങ്ങോട്ട് കൈ ചൂണ്ടി. “ചേരയാണ്! വേഷമില്ലാത്ത നീർക്കോലി മുതല് തൊട്ടാ ആള് തട്ടിപ്പോവണ രാജവെമ്പാല വരെ ഇന്ന് ഇത്ലുടെ എഴുത്ത് എഴുത്ത് നടക്കും!”

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും നടത്തം തുടർന്നു. വരമ്പിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ കരിമ്പനക്കാട്ടിലേക്ക് കയറി. കരിമ്പനകളെ ചുറ്റി വളഞ്ഞ് കൊണ്ട് മൺപാത അങ്ങനെ പോകുന്നു... ഇടയ്ക്ക് ശംഭു ഒന്നു നിന്നു.

“ഏട്ടോ...” അവൻ വിളിച്ചു. “എന്താണ് ഒരു ശബ്ദം കേട്ടതുപോലെ? പാവ് ചീറ്റണ പോലെയാണ് തോന്നിയത്.”

“അപ്പോ നീക്ക കൊത്ത് കിട്ടും.” ഞാൻ ചിരിച്ചോണ്ടു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ നടത്തം തുടർന്നു... അങ്ങ് ദൂരെ ചെതലിമലയിൽ നിന്ന് കാറ്റ് വീശിയടിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. കരിമ്പനകളൊക്കെ നിന്നാടുന്നു.

“ഏട്ടോ... ഇവടെ യക്ഷിയ്ക്കോ?” ശംഭുന്റെ അടുത്ത സംശയം.

“എന്താണ്ടാ നിനക്കങ്ങനെ തോന്നാൻ?”

“അതല്ല... ചെലപ്പോ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകേക്കാത്രേ ഇവ്വ്...”

“അത് കരിമ്പനയില് കാറ്റ് പിടിക്കണതാണ് പോത്തേ... അപ്പോ യക്ഷി ചിരിയ്ക്കണപോലെ തോന്നുള്ളൂ...”

ഞങ്ങൾ ഒരു രണ്ടടി കുടി നടന്ന് കാണണം. ശംഭു നിലവിളിച്ചു. “അയ്യോ യക്ഷി... കണ്ടാ അവ്ടെ!” അവൻ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി. ഞാൻ അങ്ങോട്ട് നോക്കി. അവിടെ വലിയ ഒരു പനയുടെ ചുവട്ടിലായി ഒരു രൂപം കുനിക്കുടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒന്നുടെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതൊരു സ്ത്രീയാണ്. ഒരു കെളവി. അവർ ഒരു കമ്പ് കൊണ്ട് മണ്ണിൽ എന്തൊക്കെയോ വരച്ചോണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. തീരെ പഴകിയ വസ്ത്രമാണ്. ആ വെളുത്ത തലമുടി കാറ്റിൽ പാറിക്കളിച്ചു. കണ്ടാൽ അറിയാം തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞ് വന്നതാണെന്ന്.

“യക്ഷിണ്ട്ടാ ഏട്ടാ... അത് ഒരു പാവം അമ്മമ്മയാണ്.... നമ്മക്ക് പോയി സംസാരിക്കാം...” ശംഭു മുന്നോട്ടു കുതിയ്ക്കാനാഞ്ഞു. ഞാൻ അവന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു നിർത്തി.

“നിയ്ക്ക് ഇങ്ങ് വരിന്തോ... അവരെന്താച്ചാ ആയിക്കോട്ടേ.” ഞാൻ ശംഭുനോട് കുടി നടന്നു. ശംഭു ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവരെ തിരിഞ്ഞ് നോക്കി. എനിക്കതിന് തോന്നിയില്ല. അമ്മയുടെ മരണശേഷം എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്ന് വന്ന ചിറ്റമ്മയുടെ ഭീകരരൂപമാണ് ഞാനവരിൽ കണ്ടത്. മരിച്ചെന്നറിയാം. എങ്കിലും എനിക്കവരെ വെറുപ്പാണ്... ആ ഓർമ്മകളേയും.

നിലാവുള്ള രാത്രി. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ആകാശത്ത് തിളങ്ങി നിൽക്കുന്നു. കരിമ്പനക്കാട്ടിൽ നിഴലുകൾ പടർന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാം നിശ്ചലമാണ്. കാറ്റില്ല. മഴയില്ല. കരിമ്പനയുടെ ചുവട്ടിലെ ആ രൂപം മാത്രം ഇടയ്ക്കിടെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്തൊക്കെയോ പുലമ്പിക്കൊണ്ട്.

സമയം ഈണത്തുനീങ്ങി. ആ വൃദ്ധയുടെ മുന്നിലെ ഇരുട്ടിലെവിടെയോ ഒരിളക്കം. ഒരു ശീൽക്കാരനാദം. അവർ കണ്ണും മിഴിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ കാലിനടുത്തേയ്ക്ക് അവൻ പതിയെ ഈണത്തു ചെന്നു. അവർ അവനെ കണ്ടു. അത് മനസ്സിലായത് കൊണ്ടാവണം അവൻ ഉയർന്നു നിന്ന്

പത്തിവിടർത്തി. ആ കാല്പാദത്തിൽ അവൻ മുഖമ മർത്തി. എന്നിട്ട് എങ്ങോട്ടോ ഇഴഞ്ഞുപോയി. ഇരുളിൽ മറഞ്ഞു. അവർ ചരിഞ്ഞു കിടന്നു. കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു.

“അമ്മേ....” ഉറക്കെ അലറിക്കൊണ്ട് ഞാൻ കിടപ്പറയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു. ഞാനാകെ വിയർത്തിരുന്നു. കണ്ടത് ഒരു സ്വപ്നമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്ക് കുറച്ച് സമയം വേണ്ടിവന്നു. ഹൃദയമിടിപ്പ് മുന്വത്തേക്കാൾ വേഗത്തിലാണിപ്പോൾ. ഞാൻ വീണ്ടും കിടന്നു. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ആ വൃദ്ധയുടെ രൂപം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു.

ദൈവങ്ങളേ... അവർക്കൊരാപത്തും സംഭവിക്കരുതേ.

കിഴക്ക് വെള്ള കീറിത്തുടങ്ങിയതേയുള്ളൂ. ഞാൻ കരിമ്പനക്കാട്ടിലേക്ക് നടന്നു. നടക്കുകയായിരുന്നില്ല, ഓടി എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ചെതലിമലയുടെ കാറ്റ് വീശിയടിച്ചു തുടങ്ങി. കരിമ്പനയുടെ ചുളംവിളി എന്റെ കാതിൽ തുളച്ചു കയറി. കരിമ്പനക്കാട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും പ്രകാശം പരന്നിരുന്നു. ഞാൻ ഇന്നലെ ആ വൃദ്ധയെ കണ്ട ഭാഗത്തേക്ക് ധൂതിയിൽ നടന്നു. അവരവിടെ ഉണ്ടാകുമോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ ജീവനുണ്ടായിരുന്നാകുമോ? എന്റെ മനസ്സിൽ നൂറത്തൊഴുപ്പായി ഭയമെല്ലാം അവരെ അതേ സ്ഥലത്ത് കണ്ടതോടെ ഇല്ലാതായി. അവർ അത് പോലെ തന്നെ ഇരിപ്പുണ്ട്. ഞാൻ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവർ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. “ആരാ?” പതിയെ ഈ ചോദ്യം ആ കണ്ഠത്തിൽ നിന്നുയർന്നു.

“ഞാൻ....” ഞാൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ല. അവർ എന്നെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും നോക്കി.

“എന്തിനാ ഈ കെഴുവിയെക്കാണാൻ അതിരാവിലെ ഓടി വന്നത്?”

സത്യം പറയാം

“ഞാൻ ഇന്നലെ രാത്രി ഒരു ദുഃസ്വപ്നം കണ്ടു. ഒരു പാമ്പ് നിങ്ങളെ കൊത്തണതായിട്ട്. നിങ്ങൾ മരിക്കണതായിട്ട്”

ഇതുകേട്ട് അവർ ഒന്നു ചിരിച്ചു.

“ദുഃസ്വപ്നമോ....? ഇതെങ്ങനയാ

ദുഃസ്വപ്നംവാ....? ഇത് നല്ലതാ. ഭൂമിക്ക് ഭാരമായിരിക്കണതിനേക്കാൾ നല്ലത് അങ്ങ്ങ് തീരണത് തന്നെയാ.....” അവർ ചെതലിമലയിലേക്ക് നോക്കിയിരിപ്പായി. “എന്താണ് പേര്? എവട്നാ വരണ്?” ഒരു കുട്ടം ചോദ്യങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. അതൊക്കെ ചോദിക്കണമെന്നു മുമ്പേ അവർ പറഞ്ഞു.

“മക്കൾക്ക് ഭാരമാവണവരെല്ലാം ഊർ തെണ്ടി നടക്കൂ. ഇത് പോലെ പലവടം ചെന്നിരിയ്ക്കും. ഒടുക്കം.... ചാവു. പാമ്പ് കടിച്ചാ.... ചാവു!” ആ വൃദ്ധ പതിയെ എഴുന്നേറ്റു. എന്നിട്ട് വേച്ച് വേച്ച് നടന്നു തുടങ്ങി.

“ഒന്ന് നിലക്കിൻ....” ഞാൻ വിളിച്ചു. അവർ നിന്നു. എന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കിയില്ല.

“നിങ്ങള്.... നിങ്ങള് എന്റെ വീട്ടിക്ക് വർണ്ടാ...? രണ്ട് മുറിയിങ്ങ്... ഒരട്കളയും.... വേറെയാരുമില്ല. ഒറ്റയ്ക്കാണ്.... വച്ച്ണ്ടാക്കാൻ വല്ലതും തന്നാല് ഞാക്കിത്തന്നാ മാത്രം മതി... വർണ്ണണ്ടാ?”

ഇതി കേട്ടിട്ടും അവരെന്നെ നോക്കിയില്ല.

“മക്കള്ക്ക് വേണ്ടാത്തവർ തീരാ വേണ്ടത്... വേറാരോ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതെ തീരാന് വേത്... എന്റെ വിധി... അത് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ട്...” അവർ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഒന്നു നിന്നു. ഇതുകൂടി പറഞ്ഞു.

“എന്നെ ഇവ്സാ ആർക്കും വേണ്ടാ... ഇന്നലെ രാത്രി എന്റടുത്തുടി ഇഴഞ്ഞ് പോയ മുർഖനും എന്നെ വേണ്ട...ഇന്നലെത്തന്നെ തീർക്കാർന്നു അവനെന്ന് തീർത്തില്ല... അതിനർത്ഥം.... എന്റെ അവസാനം ഇവടേമല്ല... അത് വേറെ എവ്ടെയോ ആണ്... ഞാൻ അങ്ങ് പോവാ... മുർഖനു വേണ്ടാത്ത എന്നെ നെനക്കും വേണ്ട... നെനക്കും വേണ്ട...”

ആ വൃദ്ധ പതിയെ നടന്നു. അവർ അകന്നുകന്ന് പോണത് ഞാൻ നോക്കി നിന്നു. എന്നിലും അവരിലുമുള്ള അനാഥത്വത്തെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ സ്വന്തം മരണത്തെയും, ഞാൻ വരുമെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്ത ആർക്കൊക്കെയോ വേണ്ടിയും കാത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അനാഥരാണ്.

ഒറ്റസംഖ്യകൾ

Ashok Paul
M8

രണ്ട് : ഒറ്റസംഖ്യകൾ എന്തിനാണ്
ഒളിച്ചു നടക്കുന്നത്?
സൈന്യം : വിപ്ലവം കടന്നു വന്ന ഈ
രാത്രിയിലും അവർ അവരുടെ
നിലനിൽപ്പ് ഭയപ്പെടുന്നു, സർ.

കളമുഴങ്ങുകൾ

